

DESIRE®

Joanne Rocková
Šance
na vykoupení

 HARLEQUIN®

JOANNE ROCKOVÁ

ŠANCE NA VYKOUPENÍ

PŘEKLAD

LUCIE POULET

Milá čtenářko,

přestože hrdinky červnových příběhů mají docela pohnutou minulost, tak si i tak dokázaly udržet morální pevnost a vnitřní sílu. Tak třeba bývalá prostitutka, indiánka Maggie, z povídky Její muž zákona se sblíží s mocným prokurátorem, v němž probudí nečekané city. Herečka Tana zase v romanci Šance na vykoupení, se snaží napravit hříchy své zlodějské a podvodnické rodiny, se kterou už nechce mít nikdy nic společného. Třetí hrdinka Anna to má zdánlivě nejjednodušší, protože se musí postarat o své dítě a dítě bohatého, ale emočně chladného a odtažitého muže. Jak ale název Krásný závazek napovídá, roztočilé děti a přitažlivá žena, dokážou zbourat zdi kolem srdce i toho nejzátvrzelejšího muže.

Přeju Vám, abyste si četbu krásně užila.

S láskou

Váš Harlequin

Joanne Rocková

ŠANCE NA VYKOUPENÍ

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
The Stakes of Faking It

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2021

Překlad:
Lucie Poulet

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2021 by Joanne Rock
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2845-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2846-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2847-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Publikum, které v parku Brooklyn Bridge sledovalo poslední scénu *Tramvaje do stanice Touha*, kolektivně zadrželo dech, jak se schylovalo k jejímu nevyhnutelnému konci. Tana Blackstoneová hrála Blanche DuBoisovou, postavu, která šla přímo proti jejímu typu, a to dokonce i v této mladší a zmodernizované verzi příběhu, který více odpovídal duchu jedenadvacátému století. To jí však nezabránilo, aby nevyslovila svou poslední repliku jako skutečná *femme fatale*.

„Vždycky jsem spoléhala na laskavost cizích lidí.“

Pak zamávala řasami na herce, který hrál roli lékaře, jehož úkolem bylo odvézt ubohou Blanche do psychiatrického zařízení. Tana se do něj elegantně zavěsila a odcházela s ním mimo scénu, zatímco na ní ostatní herci dohrávali poslední výstupy.

Na té inscenaci pracovali celé měsíce v malém provizorním prostoru, zatímco čekali, až pandemie poleví natolik, aby diváci zase začali chodit na představení. Tana měla štěstí, že byla obsazená do představení navzdory nevelkým profesním zkušenostem. Mnoho dalších talentovaných hereček buďto odjelo z města nebo si během lockdownu našlo zkrátka jinou práci. Ona sama už chtěla celou hereckou profesi pověsit na hřebíček. A najednou přišla tato nabídka.

„Bravo,“ zašeptal jí kolega, starší muž s ježatým bílým obočím a plnovousem, jakmile publikum začalo bouřlivě aplaudovat. „Tos vystříhla skvěle, Tano.“

„Díky,“ usmála se na něj Tana a popotáhla si minisukni, kterou její role vyžadovala, protože v této verzi příběhu byla Blanche vyhořelá návštěvnice klubů s těžkou závislostí na analgetika. „Bylo to fajn.“

Otočili se a šli se uklonit jejich nepočtenému, ale velice nadšenému publiku. Představení nemělo úroveň jako na Broadwayi, ale režie byla velice dobrá a lidem očividně během pandemie divadlo chybělo stejně jako hercům. Zatímco Tana čekala, až na ni při děkovačce přijde řada, vesele se zdravila s dalšími herci. Byla ve městě zatím tak krátce, že ještě ani neměla příležitost přihlásit se do konkurzu na Broadwayi, takže jí hraní přesně řečeno *nechybělo*. Stejně by si ale ráda vyzkoušela, jak by obstála před velkým sálem. Své herecké zkušenosti sice jako potomek profesionálních podvodníků získala poněkud nekonvenčním způsobem, ale pravda byla taková, že hrála a předstírala tak dlouho, kam jen sahala její paměť.

Už od pěti let pobíhala po bohatých čtvrtích se zatoulanými psy, které její otec ostříhal a vykoupal a pak prodával jako čistokrevné mazlíčky. Tana si pokaždé mohla vyplakat oči, když přišla o některé ze svých dočasných zvířátek, ale velice brzy se naučila v potenciálních kupcích identifikovat laskavost, takže se alespoň utěšovala tím, že budou mít lepší domov. Když jí bylo deset, nejspíš by ve své roli *ztracené dívenky* dokázala získat Oscara, zatímco matka obratně vybírala kapsy znepokojeným kolemjdoucím – i tuto *práci* nenáviděla, ale rodiče jí pohrozili, že pokud s nimi nebude spolupracovat, pošlou ji do pěstounské péče. Té možnosti se děsila natolik, že se vždycky dokázala nějak probít dalším demoralizujícím a depresivním dnem.

V okamžiku, kdy dovršila osmnáct let, řekla otci, že má všech těch podvodů až po krk a že už dál nechce používat herecký talent k jeho osobním ziskům.

Kdyby tak z toho starého života jen unikla dřív než poslední léto mezi střední školou a univerzitou! Místo toho se nevědomky zapletla do jednoho z největších podvodů svého otce, i když nedělala nic víc než to, že jen žila pod jeho střechou. Nakonec její otec obelstil jednu vdovu a připravil ji o ranč a pozemky, a to právě v době, kdy syn této vdovy naopak Tanu připravil o její srdce...

Momentálně už Tana hrála výhradně v divadle. Když postoupila na jeviště, aby se uklonila, říkala si, že je konečně tam, kam ve skutečnosti patří. Divadelní svět se teď stal její skutečnou rodinou. Za hraní jí platilo skutečné publikum, většinou šlo o mladé rodiny usazené na piknikových dekách. A tito lidé jí platili proto, že ji chtěli vidět hrát; nehrála proto, aby někomu v zákulisí umožnila obrat je o peněženky a hodinky. Konečně mohla lidem skutečně něco nabídnout. A když slyšela ještě několik výkřiků *bravo*, byl to krásný bonus. Usmála se, přitiskla ke rtům dva prsty a poslala do davu polibky, zatímco se ještě chvíli koupala v radosti z jejich nadšení.

Když bezděčně sledovala jejich usmívající se tváře, zahlédla v davu muže, který stál samotný na místě pro orchestr: teď to byl jen pruh trávy mezi improvizovaným jevištěm a cyklostezkou. Měl vysokou atletickou postavu a byl oblečený v tmavých džínkách a tričku s potiskem. Na širokých ramenou mu visela černá bunda a zrovna v tomto okamžiku si na hlavu nasadil stetson. Jeho mahagonově zbarvené vlasy a snědá pleť přitahovaly ne jeden roztoužený pohled okolních žen. Nebo to snad dělaly jeho světle šedivé oči, či stín zítřejšího vousu na čelisti?

Když ho uviděla, kolena se jí proměnila v rosol, ne však proto, že tak skvěle vypadal. Ne. Bylo jí na omdlení, protože Chase Serrano byl duchem z minulosti a ona doufala, že už ho nikdy v životě neuvidí.

„Tano!“ zašeptala jí naléhavě herecká kolegyně, která stála za ní, a vytrhla ji z jejího šoku.

Srdce jí divoce bušilo a při odchodu ze scény přemýšlela, co se to vlastně zrovna stalo. Byla hluchá ke slavnostní atmosféře a rychle se proplétala mezi skupinkami kolegů k maringotce zaparkované za scénou. Věděla, že se odsud musí dostat, pryč od toho zjevení, které právě zahlédla. Protože... jak by to mohl být Chase Serrano, tentýž farmář, který jí kdysi uloupil srdce? Ten, jehož ovdovělá matka ztratila celý svůj majetek, protože ho přepsala na podvodníka? Na Tanina starého dobrého tátu.

Seběhla ze schodů, které vedly od jeviště a utíkala k přeplněné maringotce, v níž se všichni převlékali a kde měli během představení uložené všechny věci. Hlídačka, bývalá vysoká basketbalistka, Taně jen pokývla a pak jí otevřela dveře.

„Doufám, že se nevypaříš, dokud si spolu nedáme pár skleniček,“ oslovila ji a nakoukla do potměšlého prostoru, zatímco se Tana prohrabávala hromadou svetrů, bund a tašek, aby se dostala ke svým věcem.

„Promiň, Lorraine,“ potřásla Tana hlavou, stáhla si z ní paruku černých vlasů a protřepala si vlastní hnědý ohon, který měla schovaný pod ní. Konečky si obarvovala na růžovo, ale když projela vlasy prsty, všimla si, že barva už pomalu bledne. „Dneska nemůžu. Snad někdy příště.“ Naposledy mrkla do zrcadla. Ne, že by chtěla vypadat zvlášť dobře. Pokud vůbec něco, pak doufala, že ji pod změněným zevnějškem Chase nepoznal, pokud to tedy vůbec byl on. Vytáhla si z kabelky navlhčený kapesníček a rychle si z obličeje stírala jevištní líčidla, zatímco přemýšlela, jak ji Chase mohl najít. A ještě mnohem větší starostí jí dělalo, co od ní asi tak může chtít...

Z Nevady odjela studovat herectví do New Yorku, ještě než se Chaseova matka provdala za jejího otce

a na ranči propuklo peklo. Předpokládala, že Chase odjel studovat ekonomiku do Idaho, jak měl v plánu. Nicméně když jí poslal poslední krutou textovou zprávu, v níž ji obvinil z účasti na celém podvodném komplotu tím, že použila své panenství, aby odvedla jeho pozornost, takže si neuvědomil, co hrozí jeho matce, mohl být vlastně kdekoli...

„Nemusíš se omlouvat, zlatíčko,“ usmála se na ni Lorraine. „Stejně si to užiju.“ Otřela si dlouhé červené nehty do trička, aby je přešetila. „Dneska se totiž konečně pokusím sbalit Stellu.“

Megan, herečka, která hrála ve hře Taninu sestru, byla jednou z nejmilejších členek souboru, ale měla v milostném životě stejnou smůlu jako postava, kterou hrála – Stella Kowalski. „Vážně?“ Tana se vysoukala z úzké sukně a vykukovala oknem, jestli někde nevidí muže, kterého zahlédla při děkovačce. Po stetsonu však nikde nebylo ani památky. „Tak to ti přeju hodně štěstí. Jestli je Megan chytrá, pochopí, že stojíš za deset těch ubožáků, se kterými chodila.“ Pustila okenní roletu a rychle si natáhla džínové kraťasy a ani se neobtěžovala obléknout si pod ně legíny, což normálně dělala. Hrála o každou minutu času.

Pak zamířila ke dveřím, ale Lorrain, která se na ni pozorně zadívala, ji zastavila. „Je všechno v pohodě?“ zeptala se jí se starostlivým zájmem. „Vypadáš jako ženská, která má v patách potíže.“

„Jen se snažím vyhnout někomu, koho jsem zahlédla v publiku,“ přiznala se Tana, kterou víc zajímalo to, aby už byla pryč, než aby neprozradila své tajemství. „Kdyby se po mně někdo ptal, i kdyby to byl samotný Scorsese, rozumíš, budu ti vděčná, když řekneš, že o mně nic nevíš.“

Lorraine se zamračeně odtáhla, aby udělala Taně místo. „Jasně, miláčku. Můžu sehnat někoho, kdo tě doprovodí na metro, jestli –“

Tana se už kolem ní protáhla a rozhlížela se po davu, který se shromáždil okolo mola, jestli nezahlédne černou bundu a mahagonově zbarvené vlasy pod kovbojským kloboukem. „Díky, ale budu v pohodě. Uvidíme se ve středu.“ Proklínala se, že si dnes nevzala klobouk, ale aspoň si naložila tašku vysoko na rameno a vydala se uměřeným tempem pryč. V jejím životě existovalo období, kdy nevyšla z domu bez neforemné hučky se širokou krepkou v kabelce, ale teď už dlouho nemusela mizet v davu. Přesto se jí všechny staré triky velice rychle vrátily. *Drž se uprostřed skupiny. Nepohybuj se moc rychle. Měj sklopenou hlavu.*

Zrovna zvažovala, jestli by neměla zapadnout do nejbližšího vchodu do podzemky, když jí u ucha zničehonic promluvil známý hlas. „Ahoj, podvodnice.“

Žaludek jí klesl. Věděla, že by měla pokračovat v chůzi, ale místo toho se prudce zastavila, jako by ji zachytil do lasa, jako to dělával se vzpurnými telaty. Zapotácela se a muž vedle ní ji zachytil za loket. Bylo jí jasné, že už je pozdě na to, aby utekla. Tana neměla jinou šanci než to nějak skoulet. Obrnila se, podívala se mu do světle šedých očí, do očí jediného muže na světě, před nímž kdy obnažila duši. „Nazdar, Chasei.“

Chase Serrano se přiměl povolit stisk, kterým držel Tanu Thorpeovou jako v kleštích. Ne. Ne Tanu Thorpeovou. Tanu *Blackstoneovou*. Měl by si už konečně zvyknout na skutečnost, že ji před všemi těmi lety znal pod jejím *alias*. Všechno, co o ní tehdy věděl, byla lež. Byla to múza mužských fantazií od výrazných očí, jimiž dávala najevo živý zájem o farmaření, až po bezdeché přiznání, že je panna. A i když zrovna toto byla technicky vzato pravda, což byl objev, který učinil v noci, kdy dosáhla osmnáctých narozenin, Chase byl přesvědčený, že i její nevinnost byla jen vypočítavě zachována pro tu dobu, kdy bude moci členům její rodiny přinést největší užitek v těch jejich manipulativních

hrátkách. Zjistil si o Joe Blackstoneovi a jeho rodině všechno, co mohl, tedy poté, co tuto pravou identitu *Joe Thorpea* objevil. Ten chlap se oženil s jeho matkou a vzápětí prodal rodinný ranč, který byl tehdy psán na matčino jméno. Starý Blackstone byl ve svých podvodech nesmírně kreativní, takže do nich někdy zapojil i Tanu a svou v té době manželku, Alicii, Taninu matku, která se s ním posléze rozvedla a zmizela z Tanina života. Joe se ještě nejméně třikrát oženil, pokaždé pod jiným falešným jménem. Pokračuje Tana v jejich rodinném podnikání?

Chase pustil její štíhlou paži, ale nedokázal se na ni přestat zuřivě mračit. Jak jinak by měl hledět na ženu, která jej pomohla připravit o to, co mu po právu náleželo? Kolem nich chodili návštěvníci parku, kteří v soumraku mířili na stanici metra; cyklisté a běžci se rozjeli a rozutíkali všemi směry. Po travnatých plochách se procházelo ještě několik lidí se psy na vodítku i bez nich. Navzdory okolnímu ruchu se Chaseho svět zúžil na zlodějku, která stála přímo před ním. Byla drobná a křehká, její rysy byly tak jemné, že by klidně mohly patřit pohádkové princezně. Měla vysoké lícní kosti, plné temně růžové rty a čokoládově hnědé oči. Vypadala teď trochu jinak než dřív, konečky vlasů měla obarvené na růžovo, ale hřívu měla stejně lesklou a vlnitou, jak si vzpomínal z doby před osmi lety. Na zápěstí měla nové tetování a v nose drobný diamant. I oblečení teď nosila úplně jinačí, než byla normální bavlněná trička a džínsy, které měla v oblibě během toho dávného léta. Teď na sobě měla krátké kalhoty s masivním páskem zdobeným kovovými hroty, který je však nedržel na místě, protože jí visely nízko na bocích. Na nohou měla černé kanady, které byly v takovém stavu, až skoro zapřemýšlel, jestli v nich skutečně nebyla v nějaké bitvě. Na bílém tričku měla obrázek celkem děsivého pavouka svíjejícího se

na pozadí, které vypadalo, jako by ho navrhoval Escher. Bylo mu jasné, že ten divoký outfit není součástí představení, v němž hrála, protože se na ni celou dobu díval. Ani trochu ho nepřekvapilo, že je talentovaná herečka. Vždyť mu to předváděla každou minutu, kterou spolu kdysi strávili. Škoda jen, že mu vztek, který na ni pořád ještě měl, nezabránil vidět, že je pořád zatraceně přitažlivá. K čertu s tím.

„Musíme si promluvit.“ Ukázal směrem k hotelu *One* na opačné straně mola. „Můj hotel je támhle.“

Zvedla obočí. „Na první schůzce do hotelu nechoďm, díky. Jak jsi mě našel?“

„Záleží na tom?“ V žádném případě jí nechtěl dovolit, aby v tomto rozhovoru převzala iniciativu ona. Málem si ušoupal nohy, než ji objevil, a byl rozhodnutý, že neodjede, dokud mu nepomůže uskutečnit jeho plán. „Jestli ti nebude vadit probírat tvoji kriminální minulost uprostřed veřejného parku, v pohodě. Ale myslím, že bychom měli daleko větší soukromí, kdybychom se posadili do nějakého klidného koutku v hotelové střešní restauraci.“

Při jeho slovech se prudce začervenala, ale dokázala se na něj upjatě usmát. „Nemůžeš mi říct nic, co by nemohlo být vysloveno na lavičce v parku.“ Ukázala palcem napravo na prázdné místo pod stromy. „Můžu ti dát pět minut, ale pak musím jít, protože už něco mám.“

Aniž by čekala na jeho odpověď, vykročila k lavičce. Světla v parku už svítila, ale okolí lavičky tonulo v šeru. Hodila si tašku na trávu, sedla si na dřevěné sedátko a objala si kolena oběma rukama. Pak se na něj s očekáváním zadívala. Takhle si sice jejich rozhovor nepředstavoval, ale co už. Chtěla si popovídat v parku, tak to tak bude. „Pomůžeš mi,“ řekl a posadil se vedle ní.

„To je tedy ode mě moc hezké.“ Vzhledla do větví stromu, jako by byla ztracená v myšlenkách.

Krátce zapřemýšlel, jestli se na něj nechce dívat, protože se jí přičítá vracet se do minulosti. Nebo se za to, co udělala, vůbec nestydí? „Oba dva víme, že mi dlužíš víc, než mi kdy můžeš splatit, takže chci, aby bylo jasné, že tě o pomoc neprosím. Požaduju ji.“

To upoutalo její pozornost a krátce na něj pohlédla. „Už dávno netuším, kde je můj otec, takže pokud to chceš vědět, budeš trpce zklamaný. Moje matka ho nedokázala najít ani kvůli tomu, aby mu oznámila, že se s ním rozvádí.“

„Proto tady nejsem.“ Každopádně mu však připadalo zajímavé, že si myslela tohle. Cožpak neví, že Cloverfield Ranch znovu získal do svých rukou a zdvojnásobil majetek, který mu zanechal jeho otec? „Jestli se někdy někde objeví, poradí si s ním policie.“

„Jak se má tvoje máma?“ zeptala se najednou, ale vzápětí se kousla do jazyka, jako by chtěla tu otázku vzít zpět.

„Když teď už nemá v životě tvého otce, daří se jí mnohem líp,“ informoval ji chladně. „Hned potom, co její falešný manžel zmizel, odstěhoval jsem ji pryč z Nevady, aby ji neobklopovaly zlé vzpomínky.“

Tana při té dobře mířené ráně zamžikala. Ne že by si myslel, že je vůbec schopná cítit stud. Ale nechtěl, aby se tohle setkání změnilo v přehlídku křivd. Den zúčtování Tany Blackstoneové o tom být neměl. Možná unikla obvinění v podvodu, který ho připravil o dědictví, protože to byla nakonec ona, kdo upozornil policii, že její otec žije v Nevadě pod falešným jménem. Z policejního hlediska se navíc na tom celém nijak hmotně nepodílela. To ale neznamená, že byla nevinná.

„To je dobře.“

Její tichá odpověď téměř zanikla, protože kolem nich po cestě zrovna projížděl jakýsi cyklista, kterému vběhl do dráhy malý pes, takže vzniklo malé drama.

Když se Chase na to běžící stvoření díval, vzpomínal na to, jaké bylo, když takhle běžel a sotva popadal dech. To ale už bylo teď za ním. Bohatství, které získal, utišilo hodně z hořkosti, kterou za sebou Blackstoneovi nechali. Teď už jen potřeboval jeden chybějící dílek k tomu, aby získal vše, co mu náleží.

„Vím, že nemáš moc času, takže přejdu rovnou k věci.“ Naklonila k němu obličej o něco víc. Vnímal, že je pozorná a zvědavá. Pokračoval a byl vděčný za výmluvu, která mu umožňovala mluvit tak stručně, jak jen bylo možné. Čím dřív získá její souhlas, tím lépe. „Posledních osm let jsem z větší části strávil tím, že jsem nabýval zpět to, co mé rodině ukradl tvůj otec. Peníze, to samozřejmě v první řadě. Ale hlavně... pozemky.“

„Ty jsi dokázal odkoupit Cloverfield zpátky?“ vykukla Tana hnědé oči a pohrávala si s masivním stříbrným řetízkem, který jí visel na zápěstí.

To gesto mu připomnělo, jak hrála svou postavu – nervózní pohyby, díky nimž Blanche DuBoisová působila tak křehce. Myslí si snad Tana, že ho přesvědčí o tom, že není taková chladná podvodnice, jakou v ní poznal? „To, že jsem tu farmu bohatě přeplatil, mi dost pomohlo,“ poznamenal suše a v hlase mu zazněla trpkost, kterou nedokázal momentálně ovládnout. „Měl jsem za to, že jakmile získám ranč, skóre se vyrovná.“

„Ale to ti nestačilo.“ Opřela se, ale pořád se na něj ostražitě dívala. Za ní se v dálce rozsvěcovala světla Manhattanu na druhé straně East River.

„Stačilo by to, kdyby ty pozemky byly rozlohou stejné jako ty, které mi můj otec zamýšlel předat, až mi bude jedenadvacet.“

Nakrčila nosík a diamant se zaleskl do tmy. „Nechápu. Myslela jsem si, že je můj otec prodal v jednom kuse jakémusi koňskému chovateli z Tennessee?“

„Taky jsem si to myslel. Byl jsem si tím tak jistý, že jsem dovolil, aby ten obchod pro mě uskutečnil můj agent.“ Chase byl v té době zrovna pracovním za mořem, a stejně dával přednost tomu, aby nemusel čelit hrozným vzpomínkám, které by v něm návštěva rodného města vzbudila. Navíc vedl vleklý spor s mocným sousedem, který toho léta zmatků v rodině Serranových bezohledně využil. Další účet, který ještě potřebuje být vyrovnán... „Teprve, když jsem tam minulou zimu zajel, zjistil jsem, že do prodeje nebyla zahrnutá malá část pozemku.“

„Já to pořád nechápu. Proč by prodal většinu ranče, a ne celý? Kdo ten zbytek má?“

Pozorně se teď na ni díval, poslouchal kadenci jejího hlasu, sledoval výraz v jejích očích. Hledal stopy něčeho, co by ji mohlo prozradit. Četl si toho za poslední léta hodně o podvodech a jejich psychologických manipulacích, vzdělával se, aby pochopil, jak byl o majetek vlastně připraven. Ale navzdory tomu, jak velice byl poučený, nedokázal na Taně vysledovat jedinou známku toho, že o tom, co se jí chystá říci, už ví. „To je na tom právě ta zábavná část,“ pokračoval Chase. „Ukázalo se, že ta část pozemku zůstala uložená ve fondu pro tebe.“

Po jeho slovech následovalo ticho. „To není možné.“ Lehce se zachvěla a objala se oběma rukama. „Ujišťuju tě, že žádné pozemky nevlastním. Ani v Nevadě, ani nikde jinde. Klidně se podívej na moje daňové odvody a uvidíš sám.“

„Posledních osm let byl v držení svěřenského fondu. A daně byly vždycky zaplacené včas.“ Trvalo mu celé měsíce, než vysledoval pozemek až ke zdroji, protože fond byl zamaskován. Technicky by pro něj nemělo vlastně být vůbec možné vystopovat trust až k ní, protože holdingové společnosti, které fungovaly jako zástěrka, byly právě za tuto funkci placeny. Ale on